V dalším svém obsahu poukazuje stížnost na to, že obecní honební výbor se již v červenci 1930 usnesl k žádosti dosavadního nájemce honitby Antonína N. na prodloužení dosavadního nájemního poměru, ale okresní úřad v Boskovicích tuto žádost dosud nevyřídil, a proto neměla býti dražba vůbec nařízena a provedena. Námitku podobného obsahu, obsaženou v odvolání k žal. úřadu, žal. úřad v nař. rozhodnutí sice samostatně nevyřizuje, ale zamítnuv celé odvolání jako neodůvodněné zamítl i tuto námitku, a to právem. Podle § 29 mor. hon. zák. může okresní úřad s přivolením obecního honebního výboru dosavadní nájemní poměr ohledně obecní honitby bez dražby prodloužiti dosavadnímu nájemci. Na prodloužení nájemního poměru nemají — jak nss vyslovil již v nál. Boh. A 5788/26 a 6350/27 — ani honební výbor, ani dosavadní nájemce právního nároku.

V daném případě okresní úřad v Boskovicích výnosem z 5. ledna 1931, tedy v době, kdy již věděl o usnesení obecního honebního výboru ze 3. června 1930 na prodloužení pronájmu honitby Antonínu N., vypsal podle § 19 mor. hon. zák. pronájem obecní honitby r.-ké na další nájemní období veřejnou dražbou, čímž dal najevo, že pronájem honitby dosavadnímu nájemci na další nájemní období prodloužiti nemíní. Tím byla otázka prodloužení dosavadního pronájmu honitby věcně vyřízena, a to negativně, a nebylo tedy překážky, aby pronájem dražbou byl proveden. Jest proto stížnost i v tomto bodu bezdůvodná.

Konečně stížnost vytýká, že dražba neměla býti provedena, poněvadž nebylo vyhověno předpisu § 19 hon. zák., že pronájem veřejnou dražbou jest provésti nejméně 6 týdnů před ukončením nájemní doby, neboť v daném případě konána dražba teprve 3 neděle po skončení doby nájemní. V tom směru žal. úřad v nař. rozhodnutí správně uvádí, že toto zákonné ustanovení je jenom předpisem pořádkovým, a že pronájem dražbou provedený později, než nejméně 6 týdnů před ukončením běžné doby nájemní, není ještě z toho důvodu neplatný. Stížnost ostatně se ani nesnaží správnost tohoto názoru žal. úřadu vyvrátiti.

Č. 10.570.

Samospráva obecní: O mezích kompetence správních úřadů při rozhodování podle § 37 odst. 2 obec. zříz. o povinnosti obce k náhradě škody.

(Nález ze dne 26. května 1933 č. 9469.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 9333/31, 9657/32, 9879/32 a j.

Věc: Město Ch. (adv. Dr. Otto Kühn z Chomutova) proti zemskému úřadu v Praze (za spolužal. Hedviku K. adv. Dr. Kar. König z Karl. Varů) o náhradu škody podle § 37 ob. zř.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání stěžující si obce z výměru okresního úřadu v Chomutově z 10. června 1930, jímž jmenovaná obec byla podle § 37 obec. zříz. uznána povinnou nahraditi Hedvice K. škodu, vzešlou jí tím, že dne 31. ledna 1930 na přechodu

přes vozovku J.-ské ulice v Ch. následkem kluzkosti povrchu tohoto přechodu, jenž nebyl posypán, upadla a zlomila si pravou nohu.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažoval nss takto:

Na prvém místě musil se nss zabývati námitkou formulovanou ve stížnosti tak, že správní úřady vydáním napadených rozhodnutí překročily meze své působnosti, ježto podle § 37 obec. zříz. byly příslušny vysloviti pouze, že obec svoji policejní povinnost zanedbala, nesměly však pouštěti se dále ještě do zkoumání, zda mezi tímto zanedbáním a škodou způsobenou Hedvice K. je nějaká příčinná souvislost. Mimo to je podle stížnosti nař. rozhodnutí také vadné proto, že žal. úřad námitku stejného obsahu, vznesenou již v instančním odvolání, odmítl pouhým poukazem na znění § 37 obec. zříz., místo aby připojil náležité odůvodnění.

Tato námitka je bezdůvodná jak po stránce meritorní, tak i co do vytýkané vady formální. V § 37 odst. 2 obec. zříz. se praví výslovně, že úřad okresní rozhodne o tom, zda obec je povinna dáti náhradu. Toto výslovné a naprosto jasné znění zákona nepřipouští nejmenších pochybností o tom, že se politický úřad, rozhoduje podle tohoto ustanovení, nesmí omeziti na pouhé zjištění, zda obec zanedbala nějakou svoji místně policejní povinnost, naopak musí rozhodnouti také o tom, zda je tu vůbec nějaká škoda a zda tato škoda je v příčinné souvislosti se zjištěným zanedbáním obce. Vzhledem k tomuto určitému a jasnému znění zákonného ustanovení dlužno také uznati za naprosto postačitelné, jestliže žal. úřad k vyvrácení shora uvedené rekursní námitky poukázal pouze na toto znění zákona. — — — —

Ve věci samé založil žal. úřad svůj výrok, že obec má spolužalované Hedvice K. utrpěnou škodu nahraditi, jednak na právním názoru, že obec je povinna, jestliže veřejné komunikace v obecním území během zimního období stanou se následkem náledí neschůdnými, přechody nutné k přecházení vozovek posypáváním opět uvésti do schůdného stavu, jednak na skutkovém zjištění, že přechod, na němž došlo k úrazu, byl v kritickou dobu zledovatělý a nebyl posypán, že spolužalovaná Hedvika K. na tomto neposypaném přechodu uklouzla a upadla, že při tom utrpěla zranění na noze a že toto zranění bylo v příčinné souvislosti se závadným stavem přechodu, jak byl shora popsán.

Proti uvedenému právnímu základu nař. rozhodnutí stížnost nic nenamítá, nýbrž brojí výhradně proti skutkovému zjištění, k němuž žal. úřad dospěl na základě hodnocení výpovědí slyšených svědků. — — —

Z okolnosti, že několik svědků označilo počasí kritického dne jako náladové, snaží se obec zkonstruovati jakousi vyšší moc, tvrdíc, že proti náladám počasí je člověk bezmocný, že za takovýchto poměrů není vůbec prostředků, jimiž by se dalo bezpečně zabrániti, aby lidé neklouzali, že by za takovýchto okolností sypání mohlo býti po případě největší chybou nebo aspoň naprosto neúčinným, poněvadž by padající sníh nasypanou vrstvu ustavičně zakrýval a činil ji neviditelnou, a že za tak náladového počasí, při němž všechny cesty a silnice v obci stávají se rázem kluzkými, je vůbec nemožno, přivoditi nápravu ihned a všude.

Právní základ, na němž je námitka tato vybudována, jest zajisté ve svém základu správný, neboť ani při výkonu místně policejní péče o ve-

řejné komunikace nelze na obci žádati více, než může opatřiti prostředky jí po ruce jsoucími, a bylo by jistě neposypání přechodu uznati za omluvené, kdyby skutečně byly panovaly takové povětrnostní poměry, že by buď následkem dlouho trvajícího, nepřetržitého a silného sněžení každé sypání bylo bývalo zřejmě bezúčinným, nebo kdyby zledovatělost komunikací byla nastala náhle neočekávaně a krátce před úrazem, takže by obecní orgány s posypáváním všech nutných komunikací nebyly mohly býti dosti rychle hotovy. Že by však povětrnostní poměry v den úrazu byly bývaly tak kritickými, nebylo ani obcí samou, ani svědky jí vedenými nikdy tvrzeno, a takovýto stupeň nepohody nepodává se ani z pouhé poznámky slyšených svědků, že počasí bylo náladové. Uváží-li se nad to, že tvrzení Hedviky K., že zledovatělá vozovka byla v době úrazu pokryta pouze tenkou vrstvou vlhkého sněhu, bylo řadou svědků potvrzeno, nelze žal. úřadu vytýkati jako podstatnou vadu, že v pouhé zmínce o náladovosti počasí neshledal řádně formulovanou námitku vyšší moci a s ní v tomto smyslu se nezabýval.

Pokud stížnost zjištění, že předmětný přechod nebyl posypán, snaží se vyvrátiti poukazem na výpovědi obecních orgánů, kteří potvrdili, že tento přechod byl za časných hodin ranních posypán, nepostihuje těmito vývody pravý předmět důkazu. Pro otázku zodpovědnosti obce není rozhodným, zda uvedený přechod byl v den úrazu vůbec kdy posypán, nýbrž jediné, zda ve chvíli úrazu, t. j. kolem páté hod. odpolední byl v posypaném stavu. Že tomu tak nebylo, potvrdila však řada svědků a nelze proto spatřovati ani vadu, ani nelogičnost v tom, že žal. úřad výpovědi těchto svědků neuznal za vyvráceny tím, že několik orgánů obce dosvědčilo, že přechod v časných hodinách ranních posypán byl.

Poslední námitka stížnosti, v níž obec tvrdí, že Hedvika K. neupadla tehdy přímo na onom místě vozovky, kudy vede obvyklý přechod přes ulici, a kde vytýká jako vadu řízení, že tato okolnost nebyla řádně zjištěna, má v podstatě za účel popříti příčinnou souvislost mezi závadným stavem zmíněného přechodu a škodou Hedv. K. Ani této námitce nelze po stránce právní upříti správný právní základ. Sotva bylo by lze uznati na zavinění obce, stane-li se někomu úraz na oné části vozovky, jež není určena za přechod, třebas přechod ten následkem zanedbání povinné péče vykazoval nějakou nebezpečnou závadu komunikační. Příčinnou souvislost mezi zanedbáním obce se zřetelem na přechod a úrazem chodcovým v jízdní dráze nebude tu lze konstruovati prostě z toho, že chůze na volné části této jízdní dráhy není zakázána. Mohou však nastati okolnosti, kdy zanedbání péče o takovýto přechod může býti v příčinné souvislosti i s úrazem, který se stane mimo část vymezenou pro přechod vozovky. A o takový případ v daném případě zřejmě šlo. Jak již uvedeno, potvrdila řada svědků správnost tvrzení Hed. K., že celá vozovka byla zledovatělá a pokrytá slabou vrstvou sněhu. Svědek W. vypověděl, že v 1 hod. po poledni bylo posypání přechodu znatelno již jen jako žluté zabarvení ve sněhu. Svědek Frant. H. prohlásil, že tato trať nebyla v době úrazu posypána a nebyly ani žádné stopy po nějakém sypání patrny. Podobně vypověděl i svědek Karel M. Uváží-li se k tomu, že podle výpovědi metařky W. byl v ranních hodinách tento přechod posypán v šíři pouze 1 m, pak byla v době úrazu zřejmě situace taková, že přesná trať uvedeného přechodu ve vozovce nemohla vůbec býti

patrna a situace tato byla zaviněna právě zanedbáním obce, která opomenula zasněžený přechod posypati a tak jej pro přecházení učiniti nejen schůdným, nýbrž také zjevným. I kdyby tedy za tohoto stavu pravdou bylo tvrzení stížnosti, že úraz se K. nepřihodil přímo na přechodu, nebyla by tato okolnost sama o sobě s to vyloučiti kausální souvislost zanedbání obce s úrazem Hed. K. a proto také nelze uznati za podstatnou vadu řízení, jestliže tato nerozhodná okolnost nebyla dodatečně zjištěna.

Je proto stížnost ve všech směrech bezdůvodná a slušelo ji zamítnouti.

Útraty právního zastoupení, jichž se domáhal zástupce spolužalované strany, nebylo podle § 40 zák. o ss možno mu přisouditi, poněvadž jich až do skončení veřejného ústního jednání ciferně nelikvidoval.

Č. 10.571.

Samospráva obecní: O mezích kompetence správních úřadů při rozhodování podle § 37 odst. 2 obec. zříz. o povinnosti obce k náhradě škody a o možnosti současné soukromoprávní povinnosti obce k náhradě škody.

(Nález ze dne 26. května 1933 č. 9470.)

Prejudikatura: Boh. A 10.570/33 a tam uvedené.

Věc: Město Ch. proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. Annu I. adv. Dr. Emil Fischer z Kadaně) o náhradu škody podle § 37 ob. zř.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání stěžující si obce z výměru okresního úřadu v Chomutově z 19. září 1930, jímž bylo uznáno po slyšení okresního výboru v Ch. ve schůzi dne 18. září 1930, že obec Ch. je podle § 37 obec. zříz. povinna nahraditi Anně I. škodu vzniklou jí tím, že dne 7. prosince 1927 kolem 8. hodiny večerní v městských sadech upadla přes drát uzavírající stezku, po níž se ubírala, a že si tímto pádem přivodila zlomení pravého předloktí.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss takto:

První námitku stížnosti, že v daném případě jde o nárok soukromoprávní, ježto sady, v nichž se úraz stal, nejsou zapsány v seznamu veřejného statku, nýbrž jsou soukromým vlastnictvím obce, a že proto není dán předpoklad příslušnosti úřadů správních, zamítl již žal. úřad zcela případným poukazem na to, že pro posouzení otázky, lze-li obci přičítati nějaké zanedbání jejích veřejnoprávních povinností, jak je má na mysli § 37 obec. zříz., je nerozhodným, zda pozemek, na němž škoda vzešla, je statkem veřejným, či majetkem soukromým, nýbrž, že předpokladem je tu jedině, aby šlo o pozemek, po němž vede veřejná komunikace, kterýžto předpoklad není vyloučen tím, že pozemek ten je ve vlastnictví soukromém, třebas i osoby třetí. Námitka, již proti tomuto odůvodnění stížnost formuluje v ten smysl, že obec za zanedbání v příčině svého soukromého majetku ručí podle § 1297 o. z. o. stejně jako každý jiný soukromník, a tedy soukromoprávně, a že spory o toto ručení náleží podle § 1338 o. z. o. na pořad práva, je zajisté ve svém